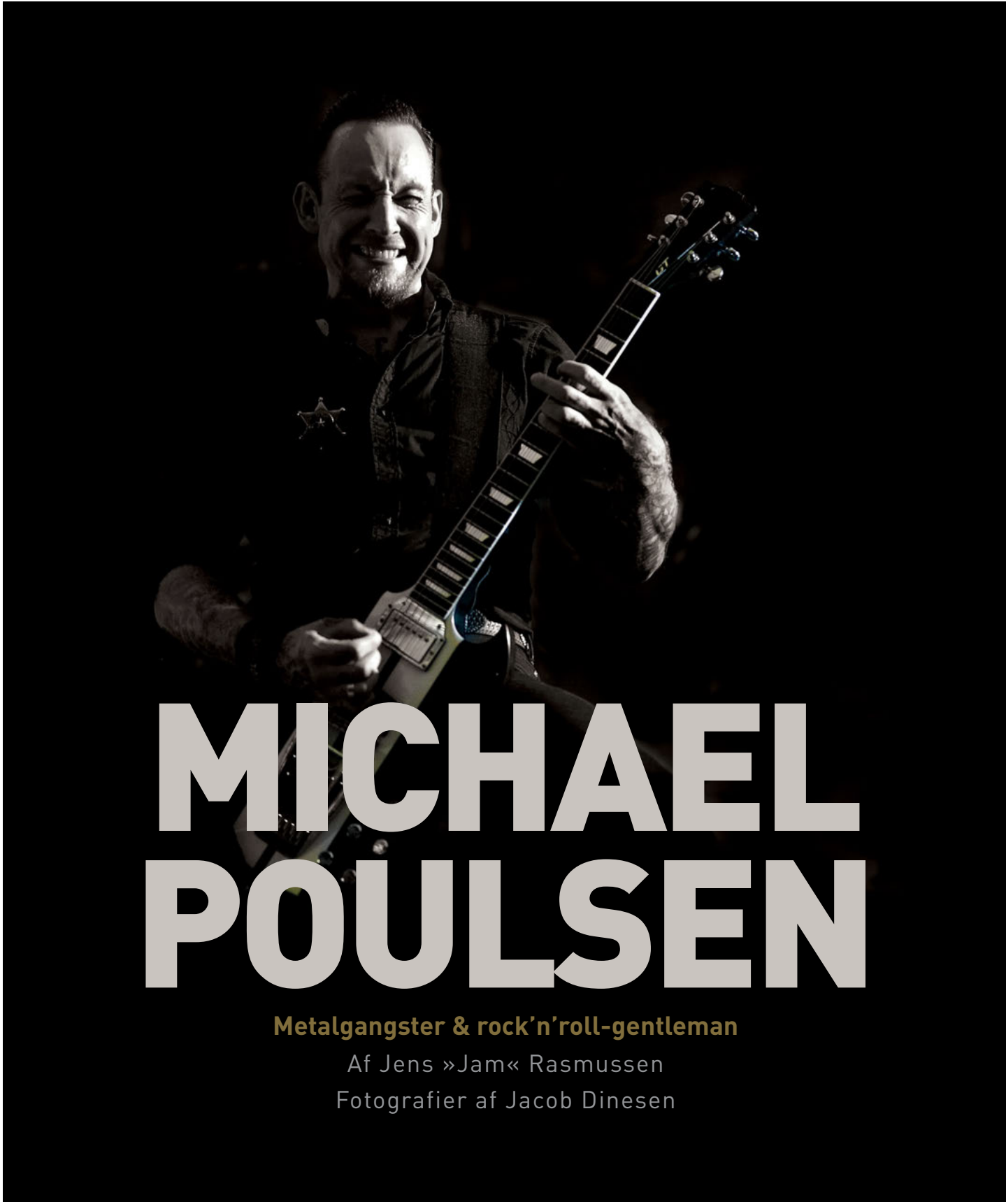


A black and white photograph of Michael Poulsen, a man with a beard and short hair, smiling and playing a light-colored electric guitar. He is wearing a dark shirt with a star-shaped patch on the chest. The background is dark and out of focus.

MICHAEL POULSEN

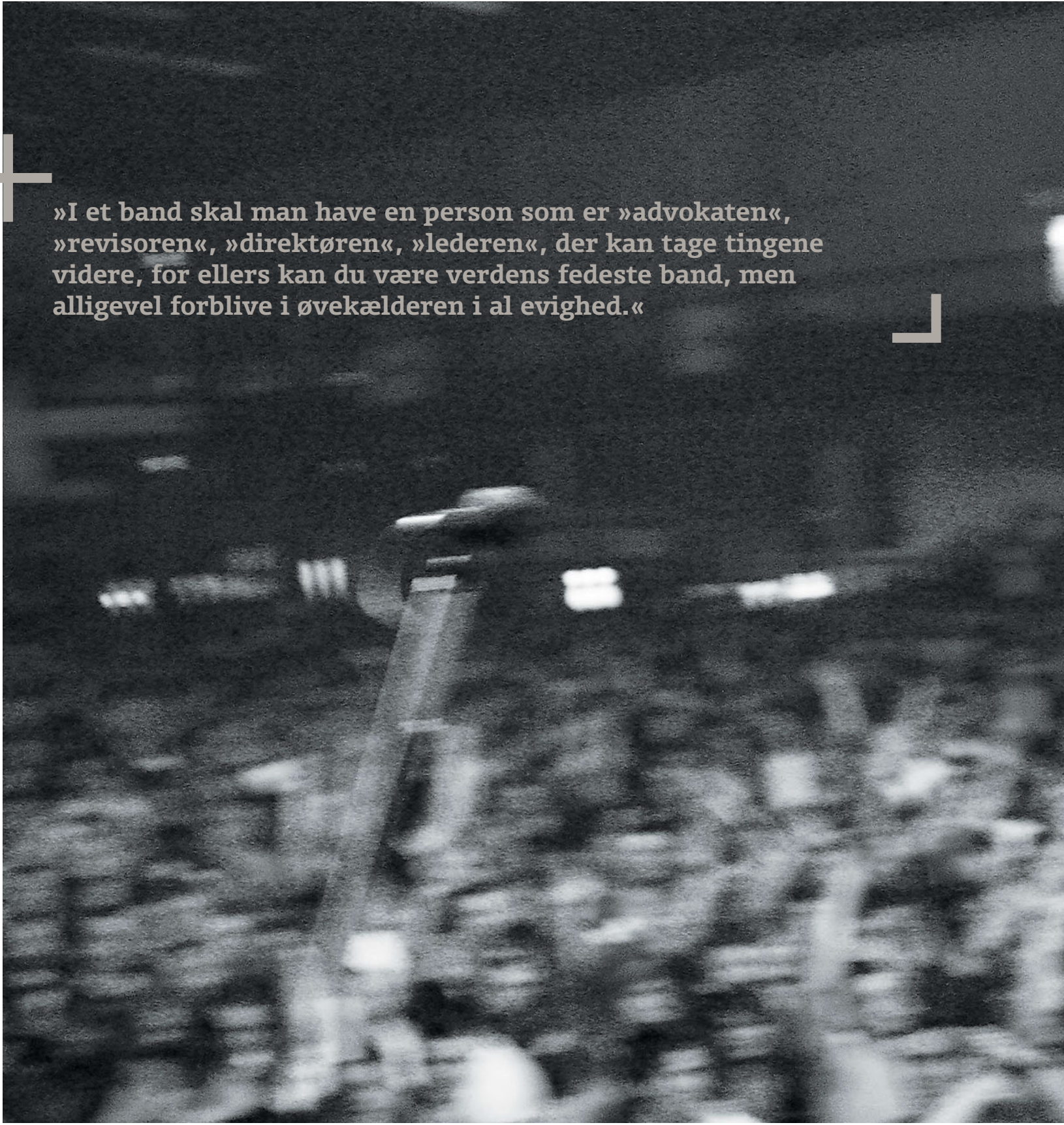
Metalgangster & rock'n'roll-gentleman

Af Jens »Jam« Rasmussen

Fotografier af Jacob Dinesen







»I et band skal man have en person som er »advokaten«,
»revisoren«, »direktøren«, »lederen«, der kan tage tingene
videre, for ellers kan du være verdens fedeste band, men
alligevel forblive i øvekælderen i al evighed.«











»Ligesom King er Michael virkelig målrettet, stolt, »streetsmart« og rå. Han har bare styr på hele lortet, også forretningsdelen, selvom han stadig er rock & rul, og det kan jeg godt beundre.«





**»Success is not achieved by winning all the time.
Real success comes when we rise after we fall.«**

(Muhammad Ali, *The Soul of a Butterfly*)

FORORD

Idéen til denne bog opstod for godt fire år siden. Volbeat var brudt igennem i Danmark og flere europæiske lande, og havde allerede markeret sig i USA. I efteråret 2010 stod bandet foran et nyt globalt erobringstogt, og jeg skulle netop til at udgive bogen *Heavy Metal: 40 år med hård rock*.

I denne bog havde jeg inkluderet Volbeat- og bandleder Michael Poulsens Dominus-epoke som en del af den samlede historie om 40 års metalmusik i Danmark og udlandet. Researchen blev hastigt lavet som en del af den meget omfattende musikhistorie, og jeg nåede ikke helt i dybden med dén specifikke fortælling. Men allerede dengang kriblede det i fingrene for at skrive historien om Michael Poulsen og Volbeat.

I starten af 2011 var det min intention at skrive bogen i samarbejde med bandet, men de ønskede ikke at medvirke på daværende tidspunkt. Jeg droppede derefter ideen, og i de efterfølgende år takkede jeg selv nej til flere forespørgsler eller tilnærmelser fra forskellige forlag om at lave en Volbeat-bog. Idéen lå derefter brak et par år.

I begyndelsen af dette år fik jeg så en meget insisterende henvendelse fra TURBINE forlaget i Aarhus, som ønskede, at jeg skulle skrive en bog om Volbeat og dets idémand. Efter et par indledende forbehold fra min side blev forlaget og jeg enige om, at tiden nu var den rette.

Jeg har formidlet metaljournalistik siden 1986 og anser det som en grundlæggende mission at give metalmusikken

og -kulturen en litterær placering herhjemme. Gennem tidene har jeg skrevet om utallige kultiske demobands og var også omkring Dominus i 90'erne. Spalte op og spalte ned om for længst glemte udgydelser, sså hvorfor ikke en bog om Michael Poulsen og det mest succesrige band i dansk metalhistorie? Svaret gav sig selv.

Nok så væsentligt, så havde jeg fået inspirationen tilbage i efteråret 2013; Volbeat havde brudt igennem i staterne og der var en oplagt historie at fortælle. I hele dens sammenhæng.

Desuden spillede to basale faktorer ind: I år er det ti år siden, Volbeat indspillede deres debutalbum, og tyve år siden, at Dominus indspillede deres første fuldlængde udgivelse. Det kaldte på tilbageblik, opsamling og perspektiv.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege følgende: Dette er ikke en officiel Michael Poulsen- og Volbeat-bog, ej heller en bog som Michael Poulsen og Volbeat har autoriseret. Poulsen og bandet har fået tilbud om at medvirke, men har takket nej. Bandet har ydermere takket nej til at benytte en afsluttende gennemlæsnings- og kommenteringsret på det færdige manus.

Dette er således min – uofficielle – historie om Volbeat og om Michael Poulsens musikalske rejse gennem mere end tyve år.

Jens »Jam« Rasmussen,

Høve/Vestsjælland, København, Trondheim, september 2014



INDHOLD

<i>Indledning</i> En prolog i seks sekvenser # 17	Del 1 – Dominus Variationer af dødsmetal # 24
<i>Kapitel 1</i> Den okkulte metalpræst # 27	<i>Kapitel 2</i> Mødet med King Diamond # 33
<i>Kapitel 3</i> Forspil til Volbeat # 41	<i>Kapitel 4</i> Det sidste dødsgrowl # 47
Del 2 – Volbeat Ti år på toppen # 52	<i>Kapitel 5</i> Fra Vol.beat til Volbeat # 55
<i>Kapitel 6</i> Kød på beatet # 65	<i>Kapitel 7</i> Visionen/Vildskaben/Volbeat # 77
<i>Kapitel 8</i> Rocken den Rigtige/Metallen den Mægtige # 101	<i>Kapitel 9</i> Rockbanditter & heavyblod # 127
<i>Kapitel 10</i> Rundt i Europa/Til tops i Amerika # 153	<i>Kapitel 11</i> Westernsøgende verdensmænd & globale metalrockere # 171
Del 3 – Volbeat A-Z # 191	<i>Bibliografi, kilder, tak og fotografens note # 224</i>



Indledning

EN PROLOG I SEKS SEKVENSER

Michael Poulsens lejlighed, tæt ved Fredens Bro, København, oktober 1997

En efterårsdag i 1997 cyklede denne forfatter ud til en lejlighed ved Fredens Bro i København. I lejligheden bød en ung 22-årig knægt med flot opsat rockabilly-frisure og en ganske nylavet Elvis Presley-tatovering indenfor. Han havde sat denne forfatter i stævne for at fortælle om sit nye album *Vol.beat*, det tredje med hans dødsmetalband Dominus. Som metalskribent på musikmagasinet Mix havde jeg rosende anmeldt bandets to forrige udgivelser, og var også tændt på det nye album – det var derfor, jeg nu satte mig i Poulsens sofa med notatblok, spørgsmål og en tændt diktafon.

I Michael Poulsens opholdsrum stod hans mange cd'er opdelt. En særlig hylde med udelukkende Elvis, en anden med alskens metalmusik. På *Vol.beat* forsøgte han at mikse det hele sammen til én løssluppen kaskade af metallisk rock'n'roll.

Nogle uger inden interviewet havde jeg modtaget et promo-eksempplar af *Vol.beat* fra det fynske pladeselskab Progress/Die Hard. Vanligvis lå der voldsomme dødsmetalplader indpakket i bloddryppende covers fra Progress/Die Hard og mange andre metalselskaber i 90'erne, men dette var noget helt, helt andet. Og det skar lige i øjnene: Det sortklædte men ellers ustylede band linet op på række med den drengerøvsudseende Michael Poulsen med Elvis-frisuren i front på en underlig orangegul baggrund.

Men musikken – dén greb mig med dens spontane og sprudlende death'n'roll drive. Denne rock'n'rollede side af dødsmetalbandet Dominus var noget nyt og spændende. I dag vil mange nok finde den dilettantisk og demoagtig, særligt i forhold til dagens Volbeat. Anno '97 var *Vol.beat* mest en kultskive, som kun få lod sig rive med af.

Om pladen var objektivt vellykket eller ej, gav jeg dengang fanden i. Jeg kunne lide rock'n'roll, og at der blev rusket op i den indimellem upersonlige death metal. Det anderledes var dragende, og det var befriende, når nogen havde pondus til at bevæge sig ud over en subgenres formfaste kutymer, turde tænke og agere selv og følge sine intuitive instinkter. Og det

var lige hvad Michael Poulsen og Dominus gjorde dengang i 1997. Dét måtte der rapporteres om i større skala. Jeg dedikerede et helt Mix-opslag til skidtet.

Jeg havde ellers fulgt dette nye, yngre fjæs på metalscenen med en vis distance. Michael Poulsen havde været fremme i medierne og talt besjælet om sin satanistiske livsfilosofi. Jeg havde godt nok haft modet til et besøg hjemme hos selveste King Diamond i hans gamle lejlighed på Hvidovrevej, og sågar overlevet det, men havde endnu ikke vovet mig ind på Poulsen. Havde blot anmeldt de første Dominus-plader, som var fede på den dødsbrølende 90'er facon.

»Han er satanist, men en meget venlig og velformuleret en af slagsen,« havde en god bekendt fra metalmiljøet betroet mig, før jeg skulle lave interviewet med Poulsen.

Veltalende, så sandelig, og sympatisk var han også. Men interviewet fandt sted i *Vol.beat*-perioden, så vor passiar handlede ikke så meget om Satan og satanismen, som Poulsen imagemæssigt havde lagt afstand til, omend han stadigvæk »kunne li' ideologien«, som han udtrykte det i interviewet; nej, snakken handlede langt mere om Elvis Presley og den gamle 50'er og 60'er rock'n'roll fra Poulsens barndomshjem i Ringsted. Det var musik, han var vokset op med, og som han atter havde fået ind i sit liv som håbefuldt ung metalmand i storbyen. Den gamle barndomsmusik gav ham ny inspiration, og »en, to, tre, så er man limet til det der,« som han fortalte om sin genfundne dedikation til den originale rock'n'roll.

På væggene hang der selvsagt Elvis-plakater, men også én med den gamle sorte sanger og pianist Fats Domino. Plakaten fik mig til at tænke på, da jeg som teenager i sen-70'erne havde været på det lokale musikbibliotek i Brøndbyøster og lånt et kassettebånd med Fats Domino. Jeg havde set et klip, hvor han sang sit klassiske hit »Blueberry Hill« på TV, og måtte have mere. Pigerne i klassen slog sig på lårene af grin, da de så mig med kassettebåndet. 15 år og dømt ude af det modsatte køn.

Unge Poulsen hvilede i sig selv. Han bar sin passion uden på tøjet, smed den op på væggen til åbent skue og havde endda brændt sin allerstørste rock'n'roll-fascination fast på kroppen.

Jeg var en smule imponeret over hans auteuragtige tilgang til sit gamle – for mange også kitschede – idol på tværs af normer og grænser. Respekt.

Mit interview med Michael Poulsen sluttede med spørgsmålet om, hvornår han fik lavet sin Elvis Presley-tatovering? – Den er nogle måneder gammel, svarede Michael Poulsen, og fortsatte:

– Folk spørger mig, om ikke jeg fortryder sådan én. Men når man først har sat sig på Presley, så bliver man siddende der for evigt, tror jeg. Også fordi han er den der store legende, og fordi han er rock'n'roll musiker og man selv dyrker stilar-ten.

Michael Poulsen havde sat sig på Elvis. Og Elvis havde sig sat fast på Michael Poulsen. På huden, på væggene og dybt i sindet.

KB Hallen, Frederiksberg, 12. december 2004

Ankom til i KB Hallen denne tredje søndag i advent fra en metalvinklet julefrokost. I stedet for ris á la mande med kirsebærsaube havde vennerne og jeg valgt Motörhead som dessert til vort udsøgte arrangement.

Ude i forhallen kom en velkendt skikkelse hen til mig med et åbenhjertigt udtryk. Det var Michael Poulsen, i en lidt ældre udgave naturligvis, stadig med Elvis-frisure, men mere tatoveret.

Han hev fluks en cd op ad lommen og stak den i min hånd. En demo. Den havde et sort cover og et logo med nogle gule versale grafiktyper, »VOLBEAT«. Det var hans nye band, fortalte han. Jeg huskede Dominus-albumtitlen, jeg huskede den nye stil og havde noteret, at bandet huserede lidt i undergrunden.

»Vi leder efter en pladekontrakt, og jeg tror vi snart får en aftale på plads,« kommenterede han roligt, men fortrøstningsfuldt.

Hvad jeg ikke vidste, var, at Volbeat havde noget kørende i Holland, og at bandet nogle dage senere senere skulle optræde i Amsterdam. Hvad jeg heller ikke vidste, var, at Volbeat

allerede havde indspillet deres debutalbum, som de utålmodigt ventede på at udsende.

Dagen derpå smed jeg Volbeat-cd'en på afspilleren. Associationen i den småhærgede hjerne gik især på det nye svenske metalrock-band Mustasch, som havde åbenbaret sig foran mig på Klub Gimle i Roskilde et par år forinden. Slæbt derned som jeg var af en ivrig bekendt metalfan, Thomas Grønkjær, der havde hypet bandets miks af Danzig-møder-Sabbath, og det var sandt for dyden fedt.

Volbeat var på sin vis okay fed rock, men nok en gang havde svensken – in casu, Mustasch – vist *hvor* det hårde rockskab skulle stå. Min betingede refleks og sølle arrogance gjorde, at Volbeat ikke fik den chance, de skulle have haft allerede her – som demoband på jagt efter en pladekontrakt, med metal og rock'n'roll i deres sammenkogte blod, et kreativt potentiale samt en vilje og insisteren som sjældent set på den danske rock- og metalscene.

En lejlighed i København NV og en lejlighed i Oslo NØ, nogle septemberdage i 2005

Trekvart år efter Volbeat-introduktionen præsenterede min yngre skrivekollega, Mathias Nielsen, mig for Volbeat-debutalbummet *The Strength/The Sound/The Songs*.

Vi var mødtes for nogle år inden rundt om Metallica, og han mente, at Volbeat var sundt inspireret af forbillederne. Den fyldige plade havde god energi og sine momenter. Albummet var en sjov kreativ leg med noget Metallica, rigtig nok, og der var en gedigen dynamik og et godt metalrockgroove. Michael Poulsens nye band var afgjort mere rock'n'roll og rytmik end hård tons og speed. Ligesom på *Volbeat*-pladen og *Volbeat*-demoen, selvom dette var noget andet og langt mere gennemført.

Men jeg var stadig ikke helt overbevist. Jeg havde netop afviklet mit metalliske hjertebarn gennem fem år, nyhedsbrevet Heavyjam.dk, som nu blev ført videre af nogle unge metalentusiaster – førnævnte Nielsen og fotograf Jacob Dinesen – under nyt navn, Devolution.dk. Jeg var lige blevet 41 og før-

stegangsfar, pendlede månedligt mellem København og Oslo, og skulle for første gang i tyve år ikke være mediemæssig forløber på et nyt dansk metalband. Nu måtte de unge tage over – og det gjorde de.

Farum Arena, nord for København, 3. marts 2006

Den 70-årige rock'n'roll legende Jerry Lee Lewis stavrede lidt usikkert op til sit sorte piano på scenen i den lidt mere end trekvartfyldte Farum Arena, nord for København. De fire musikere i hans backingband havde indledt med fire numre af blød country, blid blues, rolig røvballerock og en vokalindsats til hver. Og så skete det. Jerry Lee Lewis aka The Killer satte sig til pianoet og sendte en guddommeligt gyngende version af Chuck Berrys »Roll Over Beethoven« ud i den modtagelige sal, der havde ventet på netop dét – autentisk rock'n'roll, som Jerry Lee så umiskendeligt havde spillet den siden debutsinglen »Crazy Arms« 50 år tidligere. Dengang i den legendariske producer Sam Phillips' Sun-studios i Memphis, Tennessee, der også fostrede Lewis' to gennembrudshits, året efter, »Whole Lotta Shakin'« »Goin' On« og »Great Balls Of Fire«. Og samme studie, hvor også de samtidige Elvis Presley og Johnny Cash indspillede.

Under disse ufravigelige knaldperler i The Killers korte 40 minutters sæt, hvor en countryballade afbalancerede hvert rock'n'roll-hit, blev salen vidne til et af de mest urkomiske optrin, jeg havde været vidne til i en koncertarena.

Blandt koncertens publikum af fortrinsvis 50-60 årige par, suppleret af sporadiske jeanstyper i 30'erne og 40'erne, dukkede pludselig en lille særlig gruppering op. Nede fra deres obligatoriske siddepladser på gulvet, få metre foran scenen, hoppede en livlig flok af unge teddyboys med anderumprefrisurer og i fuld rockabilly-ornat, ud på mellemgangen mellem siddepladserne. Her dansede de deres »farlige« rock'n'roll-dans på livet løs, inden securitycrewet gennede dem på plads oppe ved scenekanten. Og så endnu én gang, og nok én gang.

Under den ironiske mellemrubrik »Rock'n'roll-opstandel-

se 2006«, beskrev jeg det småkomiske optrin, men også den inciterende følelse af vaskeægte rock'n'roll, som Jerry Lee Lewis have fremmanet på den kolde mørke martsaften, midt i et parcelhuskvarter i en københavnsk forstad:

»Rock'n'roll-opstandelse i marts 2006? Hvorfor ikke, jeg havde sgu også svært ved at holde mig helt i ro, når The Killer strøg hænderne over tangenterne, mens han annoncerede, at nu var der altså så meget ild i de store boller, at de kunne eksplodere i hvert sekund, det skulle være.

Så eksplicit en seksuel udmelding var decideret skræmmende i de pæne 50'ere, men denne ufiltrerede og ultimativt autentiske udgave af rock'n'roll virker også i dag, uagtet, at Jerry Lee »The Killer« Lewis desværre ikke magtede nogen ekstranumre. Men hvad fanden, det ryster stadigvæk i ben og boller, dagen derpå...«

Det gjorde det. Jeg følte, tænkte og lyttede til gammel 50'er- og 60'er rock'n'roll i dagene efter den forunderligt tidsløse koncert med Jerry Lee Lewis. Jeg reflekterede over rock'n'rollens særlige egenart af autenticitet og originalitet. Jeg så tilbage på mine første møder med alle disse fascinerende og farlige rock'n'rollere, jeg som altopslugende rockknægt havde set i 70'ernes sparsomme, men desto mere memorable musik-tv-klip. Alle de mytiske og ikoniske afguder fra sen-50'erne: Jerry Lee, der hoppede op på pianoet, løsnede op for slipset og simulerede striptease (jeg fik endda fortalt, han også havde sat ild til sit klaver engang). Frækt! Little Richard, som havde været indlagt på galeanstalt og som stod der med sit elektriske strithår og sine hvinende vanvidsvokaler i »Lucille« og »Tutti Frutti«. Farligt! Gene Vincent, der kom humpende ind i sit læderdress og vrængede »Be-Bop-A-Lula« i TV-studiet. Hans halte ben skyldtes en motorcykelulykke. Sejt! Den nydelige, unge Eddie Cochran, der omkom i et biluheld under sin UK-turné i 1960, men lod »Summertime Blues« stå tilbage som en af epokens allerstærkeste rocksange, og som lagde spor til både The Who, Blue Cheer, punk og heavy metal. Kult! Og så var der Chuck Berry, som vist nok var ham, der hav-

de sparket hele skidtet i gang med »Maybellene« i sommeren 1955, og hvis pudsige duck walk gangart med guitaren var et varemærke for fremtiden. Skørt!

Og Elvis? Måske var der nok også lidt mere etablissement, kitsch og mormors-idol over ham, følte jeg. Men så var der den historiske TV-koncert fra januar, 1973, 'Aloha from Hawaii', der fik placeret rock'n'roll lige midt i familiesfæren. Mens et andet klip med The King, i fuld læderornat vridende sig råt og sjæleligt igennem »Heartbreak Hotel«, var en no-nonsens rock'n'roll-optræden fra den uopnåelige majestæt. Kongeligt!

Anno marts 2006 havde en fremsynet og inspireret ung mand på 30 ikke bare Kongen inde under huden, på huden og dybt i hjertet; men på forunderlig vis også helt i øjenhøjde. Og alt i mens Jerry Lee Lewis skabte tidstransformerende rock'n'roll-magi i Farum, havde Michael Poulsen allerede videreudviklet sin vindende millenium-alkymi af dedikeret rock'n'roll og vellydende tung metal.

Inden året var omme havde Volbeat kreeret albummet *Rock The Rebel/Metal the Devil*.

Storsalen, Studetersamfundet, Trondheim, 18. oktober 2010

»Ikke igen!« Udbruddet lå lige for, da morgenens internetavis bragte nyheden om Volbeat i et busuheld på den norske hovedvej E14 på vej fra Sverige til aftenens koncert på Studetersamfundet i Trondheim. Jeg befandt mig i byen, skulle til den for længst udsolgte koncert og kom oplagt til at tænke på Metallicas tragiske busulykke i Sverige i september 1986, en route til bandets Københavner-koncert, der kostede bassisten Cliff Burton livet. Ingen var heldigvis i fare her. Det var roadcrewets bus, som var væltet, men en hurtigt tjek-op-tur til skadestuen og alle var klar til aftenens show. Volbeats manager og bandet kunne hurtigt nedtone dramaet på egen hjemmeside og i internetmedierne.

Volbeat gennemførte aftenens show i sikker stil. De tusind nordmænd og enkelte danske bosiddere blev behørigt trak-

teret med et energisk Volbeat-show med solid manøvrering rundt i hele 21 numre fra bandets fire albums med den naturlige prioritet lagt på den aktuelle *Beyond Hell/Above Heaven*, suppleret med de såkaldt »gamle numre« og de fængende hits fra forgængeren, *Guitar Gangsters & Cadillac Blood*.

Efter koncerten mingled Michael Poulsen som vanligt med fansen; hang ud i koncertstedets lobby, signerede cd'er og effekter, småsludrede med folk og stillede velvilligt op til fotos.

Men han så noget slidt ud, Michael Poulsen. Selvsagt, dagen var startet brat ude på den midtnorske hovedvej, og han havde netop leveret maksimalt i et par timer oppe fra scenen.

Halvanden måned senere blev Michael Poulsen sygemeldt og bandet måtte udsætte hele deres turné i Storbritannien. Erobringen af verdensherredømmet var ingen enkelt gerning.

Sentrum Scene, Oslo, 26. oktober 2013

Jeg var blevet behørigt advaret mod denne koncert. I de seneste mange år havde det nu 87-årige rock'n'roll-ikon, Chuck Berry, været en parodi på sit gode, gamle selv; endnu værre, så var genrens ofte benævnte »Gudfader« ude i et misrøgt af den ædle rock'n'roll, der, ifølge Beatles-legenden John Lennon, skulle have heddet »Chuck Berry«, hvis den skulle have haft et andet navn.

Sagen var imidlertid bare dén, at jeg intuitivt følte, at jeg *skulle* være til stede. Dette show ville afgjort give en ny twist til bevidstheden. En uges tid før showet kørte jeg kreditkortet igennem, betalte billetprisen på 630 norske kroner, og sikrede mig en af de »få billetter«, som der ifølge netstedet var tilbage af de knapt 2.000 udbudte på spillestedet Sentrum Scene i Oslo.

Indrømmet, jeg havde foretaget en helgardering med den australske rockfest-bombe Airbournes koncert på Sentrum Scenes genbo, Rockefeller, to dage senere.

Udenfor Sentrum Scene luftedes det af blid forventning før Chuck Berry-showet. Der var mange ældre publikummer, nogle endda i pensionsalderen, en del midaldrende som jeg, og så nogle flokke af væsentligt yngre og unge menne-

sker, blandt andet en flok 19-20-årige rockabillyfyre i Volbeat T-shirts. Volbeat, der nu om dage solgte kæmpehallen Oslo Spektrum ud.

Den godt og vel udsolgte Sentrum Scene blev vidne til en times rædselsseance, hvor den faldefærdige gudfader udpinte rock'n'roll med sin ustemte guitar og sit bekymrede backing-band. Intet hang sammen, hverken gamle rock & rul-klassikere eller simple blusstandarde. Chuck Berry stoppede sangene, inden de blev færdige, mumlede lidt i mikrofonen og spurgte så det forlegne publikum om sangønsker. Halvvejs undskyldende eller halvvejs jokende? Umuligt at fastslå.

Manden var forbilledet for The Rolling Stones, The Beatles, AC/DC og dusinvis af andre rockbands. Dette var legenden, der for en del år tilbage havde stået foran et sparsomt publikum i Las Vegas, herunder hele Black Sabbath (hvis guitarist Tony Iommi havde spillet Chuck Berry-covers i sit gamle midt-60'ers band The Rocking Chevrolets). Som Iommi fortalte mig i et interview nogle uger efter Chuck Berry-koncerten, så var Sabbath dengang i Vegas faret ned hos den nærmeste blomsterhandler for at sende gudfaderen en empatisk buket med de bedste hilsener fra bandet, der i 1969-1970 havde grundlagt heavy metal ud af blandt andre Chuck Berry og bluesen.

Heavy metal havde altid været den mest indædte og stolte viderefører af den originale rock'n'roll. Startende med Led Zeppelin, som inkluderede et Elvis Presley-medley under deres debutkoncerter i Gladsaxe og Brøndby i september 1968. Led Zeppelin, hvis jordskredsdebut fra 1969 gik lige i ind den 14-15-årige Kim Bendix Petersen, der betaget af Jimmy Pages guitarlyd omgående startede sin musikervision med en elastik som guitarstreng. 12 år senere førte fascinationen ham til Mercyful Fate og senere King Diamond, der sammen med Iommi og Sabbath blev en grundinspiration for Michael Poulsen.

Forbindelsen mellem rock'n'roll og heavy metal var således lige til; hvis man havde sanseligheden til at øjne den, omfavne den hjerteligt, udskille nuancer og karakteristika, føle og forstå udtryksformernes sammenhænge og samspilsmulig-

heder, og ellers have mod, format og talent til at sætte dem sammen på en ny måde. Udfri og udnytte potentialet. Gerne efter flere forsøg, hvis det var dét, der skulle til.

Anno oktober 2013 var Volbeat netop hjemvendt fra nok en succesrig USA-turné med deres aktuelle album, *Outlaw Gentlemen & Shady Ladies*, og var igen på vej rundt i Europa.

Men, tilbage til miseren på Sentrum Scene: Ikke engang 2 minutter og 30 sekunder af ærkeklassikeren »Johnny B. Goode« kunne Chuck Berry længere kæmpe sig ordentligt igennem. Det var frygteligt at opleve, især fra få meters afstand, men i et øjeblik klarsyn gav hele Volbeats historik og høje profilering fuldstændig mening. Verden trængte til en ny versionering af rock'n'roll og heavy metal, og Volbeat leverede den. Efter lemlæstelsen af yderligere en rock'n'roll-perle, hvilken jeg heldigvis har fortrængt, erklærede Chuck Berry, at »han ville stå på scenen og give os rock'n'roll, indtil han blev slæbt væk«; hvorefter hans turnémanager resolut entrerede scenen og slæbte gamle Chuck Berry væk foran det skiftevis sagesløse, målløse og afmægtige publikum.

Allerede inden Chuck Berry var nået ned til brusekabinen i bagsceneområdet, havde jeg besluttet mig for at skrive denne bog.





DEL 1 DOMINUS

VARIATIONER AF DØDSMETAL



